

Sygn. akt: I C 24/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Hanna Woźniak
Protokolant:	sekr. sądowy Jagoda Mazur

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2017 r. w Wąbrzeźnie

sprawy z powództwa **I. W.**

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda I. W. kwotę 3.000 (trzy tysiące) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty,
2. w pozostałej części powództwo oddala,
3. znosi wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego,
4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu części wydatków i części opłaty od pozwu,
5. zasądza na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w W. tytułem nieuiszczonych wydatków;
 - a) od powoda kwotę 168,09 (sto sześćdziesiąt osiem 09/100) złotych,
 - b) od pozwanego kwotę 100,85 (sto 85/100) złotych.

SSR Hanna Woźniak

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

Sędzia:

Sygn. akt I C 24/15

UZASADNIENIE

W dniu 18 lipca 2013r. powód I. W. wystąpił do tut. Sądu z pozwem skierowanym przeciwko pozwanemu (...) S.A. w W., w którym domagał się zasądzenia kwoty 8.000zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty, a także zasądzenia kosztów procesu wg norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko powód podał, że 8 lutego 2013r. miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego doznał obrażeń ciała, a pojazd sprawcy posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej w towarzystwie ubezpieczeniowym pozwanego. W toku postępowania szkodowego powód uzyskał od pozwanego zadośćuczynienie w kwocie 2.000 zł, którego wysokość uważa za zbyt niską w stosunku do odniesionych obrażeń i stopnia trwałego uszczerbku na zdrowiu (k.2-5).

W dniu 10 września 2013r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w C. VI Zamiejskowy Wydział Cywilny z/s w W. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił w całości żądanie powoda zawarte w pozwie. (k.39)

W skutecznie wniesionym sprzeciwie od wskazanego nakazu zapłaty pozwany domagał się oddalenia powództwa i zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Pozwany potwierdził, iż był ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku, w którym powód doznał obrażeń ciała, a także okoliczność przyjęcia odpowiedzialności za skutki wyrządzonej powodowi szkody oraz przyznania i wypłaty zadośćuczynienia wynoszącego 2.000 zł, jednocześnie zakwestionował zasadność zapłaty dalszego zadośćuczynienia oraz rozmiar szkody, w tym poddał w wątpliwość wystąpienie urazu o charakterze psychicznym u osoby będącej zawodowym strażakiem. Z ostrożności procesowej wskazał, iż skoro powód otrzymał świadczenie odszkodowawcze z tytułu wypadku przy pracy, powinno to zostać wzięte pod uwagę przy ustalaniu świadczenia na podstawie przepisów ogólnych (k.42-43).

W piśmie procesowym z 4 listopada 2013r., powód zanegował okoliczność otrzymania świadczenia z tytułu wypadku przy pracy. (k.57-59).

Na rozprawie strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe (k.79).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

8 lutego 2013 r. w W. na ul. (...), kierując D. (...) o nr rej. (...), nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze, stracił panowanie nad pojazdem i uderzył w prawidłowo jadący z przeciwnego kierunku pojazd marki N. (...) o nr rej. (...) kierowany przez powoda, za co został ukarany przez Policję mandatem karnym. Samochód kierowany przez Z. M. posiadał wykupioną polisę OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W..

Dowody:

- **zaświadczenie KPP w W. o nr (...) (k.6);**
- **oświadczenie dot. pasów bezpieczeństwa (k.7);**
- **protokół powypadkowy nr (...) (k.95-96);**
- **meldunek o wypadku lekkim ratownika (k.97);**
- **wyjaśnienia poszkodowanego (k.98).**

Bezpośrednio po tym zdarzeniu powód został przewieziony na oddział chirurgii ogólnej Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej (...) w W. z rozpoznaniem stłuczenia klatki piersiowej i kręgosłupa szyjnego odcinka C i L, a także wcześniej przebytego złamania żeber III-V po stronie lewej. Hospitalizacja przy zastosowaniu leczenia zachowawczego odbyła się bez powikłań, I. W. zgłaszał znaczną poprawę i 11 lutego 2013r został wypisany do domu w stanie ogólnym dobrym, z zaleceniem kontroli w poradni neurologicznej i ortopedycznej. W poradni otrzymał zlecenie na wykonanie

RM i po jego ocenie zlecono dalszą rehabilitację. Leczenie zakończono po 4 tygodniach. Od daty zdarzenia do 4 marca 2013r. powód korzystał ze zwolnienia lekarskiego, będąc osobą niezdolną do pracy.

Dowody:

- **karta informacyjna leczenia szpitalnego w oddziale chirurgii ogólnej (k.8, k.66, k.99);**
- **skierowanie do poradni specjalistycznej (k.9, k.10, k.67, k.68);**
- **historia choroby (k.11-14, k.68v, k.69-71);**
- **karta zabiegów fizjoterapeutycznych (k.15-15v, k.72-72v);**
- **zaświadczenia lekarskie (k.16-18, k.73)**

Skutki wypadku nie spowodowały znacznych zaburzeń fizycznych u powoda. Po wypadku był on obolały, zaostrzyły się dolegliwości bólowe lędźwiowego odcinka kręgosłupa, trwały również dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego i pojawił się ból w klatce piersiowej. Stopień nasilenia tych dolegliwości miał charakter umiarkowany, jednak odczucie dyskomfortu z powodu tych dolegliwości mogło być odczuwane przez powoda jako znaczne z uwagi na stres powypadkowy. Udział w zdarzeniu nie spowodował ograniczeń w zakresie samodzielnego poruszania się, wykonywania podstawowych funkcji życiowych, powód nie wymagał pomocy osób trzecich. W wyniku doznanych obrażeń u powoda wystąpił długotrwały uszczerbek na zdrowiu wynoszący 2 %, jednak rokowania są dobre.

Dowód:

- **opinia sądowo-lekarska biegłego z zakresu ortopedii (k.290-292).**

W dniach 20 czerwca 2013r., 11 listopada 2013r. oraz 31 grudnia 2013r. powód uczestniczył w zawodach biegowych

Dowody:

- **wydruki ze stron internetowych (k.167, k.168-169, k.170).**

Występujący u powoda ból w klatce piersiowej zmniejszał się na przestrzeni czasu i obecnie nie stanowi on poważnego problemu zdrowotnego. Powód nie kontynuował procesu diagnostyczno-leczniczego w (...) lub (...), pełni czynną służbę i przechodził pozytywną weryfikację stanu zdrowia podczas okresowych kontroli lekarskich. U powoda nie można postawić żadnego pewnego rozpoznania jakiegokolwiek schorzenia kardiologicznego. Dolegliwości bólowe powoda mają charakter niekardiogeny, tj. nie pochodzą od serca, a ich najbardziej prawdopodobną przyczyną był uraz kostno-stawowy. Brak jest podstaw do stwierdzenia u powoda trwałego uszczerbku na zdrowiu w zakresie kardiologii.

Dowody:

- **karta informacyjna leczenia szpitalnego w oddziale chorób wewnętrznych (k.22-23, k.76-76v);**
- **badanie echokardiograficzne (k.24-25, k.77-78);**
- **opinia medyczna biegłego z zakresu kardiologii (k.321-325).**

Po zdarzeniu drogowym u powoda rozwinęło się zaburzenie nerwicowe – reakcja lękowo-depresyjna, z powodu której podjął on leczenie w (...). Zaburzenie to powodowało u powoda subiektywny dyskomfort w postaci problemów ze snem, braku swobody, odczuwania przyjemności w sytuacji prowadzenia samochodu, drażliwości. Objawy nerwicowe powoda nie wpłynęły w sposób istotny na jego codzienne funkcjonowanie zawodowe, rodzinne, społeczne, po 3 tygodniach wrócił on do pracy w (...)wymagającej dużej sprawności fizycznej i psychicznej, w której radził i radzi sobie bardzo dobrze, a także do prowadzenia samochodu. Wprawdzie powód przyjmuje regularnie leki przeciwdepresyjne,

lecz istnieje możliwość podjęcia próby ich odstawienia pod kontrolą lekarza. Wprawdzie powód w dalszym ciągu korzysta z poradni zdrowia psychicznego, ale aktualnie nie można u niego stwierdzić objawów choroby psychicznej w sensie psychozy, poważnych zaburzeń nastroju, czy napędu psychoruchowego i brak jest podstaw do orzekania o wystąpieniu uszczerbku na zdrowiu stałym lub długotrwałym z tytułu zaburzeń psychicznych.

Dowody:

- **historia choroby, poradnia zdrowia psychicznego (k.19-21, k.74-75, k.118-120v, k.196-200v);**
- **opinia psychiatryczno-psychologiczno-sądowa biegłych (k.202-204) wraz z opinią uzupełniającą (k.235-236);**
- **zaświadczenie lekarskie (k.225);**
- **zeznania świadka K. W. (k.108v);**
- **zeznania świadka S. L. (k.139v);**
- **zeznania powoda I. W. na rozprawie w dniu 19.05.2017r. (k.341-341v, czas rejestracji: 00:05:55-00:11:28).**

Pismem z 1 marca 2013r. powód zgłosił pozwanemu swoje roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia w kwocie 15.000 zł w związku ze zdarzeniem szkodowym. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał powodowi kwotę 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, a decyzję swoją podtrzymał następnie w piśmie z 26 kwietnia 2013r.

Dowody:

- **pismo powoda z 01.03.2013r. (akta szkody);**
- **pisma (...) S.A. w W. z 25.03.2013r. i 26.04.2013r. (k.26-27, k.28-29).**

Powód ma (...), pracuje w charakterze (...) (...) w W., osiągając dochód w wysokości (...)zł netto, nie występował o przyznanie odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy i go nie otrzymał.

Dowód:

- **zeznania powoda I. W. na rozprawie w dniu 19.05.2017r. (k.341-341v, czas rejestracji: 00:05:55-00:11:45).**

Sąd zważył, co następuje:

roszczenie powoda okazało się słuszne co do zasady, lecz zawyżone.

W niniejszym postępowaniu powód dochodził zadośćuczynienia za doznaną w wyniku wypadku komunikacyjnego szkodę niemajątkową tzw. krzywdę.

Zgodnie z art. 822 § 1 i 4 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

W myśl art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2016.2060 j.t. z późn.zm.) z

ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Zgodnie z powyższymi unormowaniami dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanego konieczne jest wykazanie, że za szkodę wyrządzoną powodowi ponosi odpowiedzialność ubezpieczający, natomiast ubezpieczyciel odpowiada w takich samych granicach, w jakich odpowiadałby sprawca szkody.

Okoliczności przedmiotowego zdarzenia, w szczególności, iż wyłącznym sprawcą zdarzenia drogowego z 8 lutego 2013r., w wyniku którego powód doznał obrażeń ciała, był kierowca pojazdu marki D. (...) o nr rej. (...), Z. M. - nie budziły wątpliwości i nie stanowiły przedmiotu sporu pomiędzy stronami. Bezsporne było także, iż pojazd sprawcy w dacie zdarzenia był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC) na skutek umowy ubezpieczenia zawartej z pozwany. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki wyrządzonej powodowi szkody, lecz podważał zasadność roszczenia powoda, w sytuacji uprzedniego przyznania mu kwoty 2.000 zł oraz negował rozmiar szkody, w szczególności występowanie u powoda urazu o charakterze psychicznym.

Sąd, procedując w zakresie wysokości zadośćuczynienia, za punkt wyjścia uznał przede wszystkim ustalenie rzeczywistych następstw zdarzenia drogowego, którym uległ powód, ponieważ jego wysokość zależy od skali urazów i ich następstw, przyjmując w pewnym uproszczeniu, że im szerszy ich zakres, tym większa krzywda powoda.

W tym celu zostały dopuszczone i przeprowadzone dowody z opinii biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii, ortopedii oraz kardiologii. Ostatnie dwie opinie nie były podważane przez strony postępowania, natomiast do opinii psychiatryczno-psychologicznej powód zgłosił zastrzeżenia w formie dodatkowych pytań, do których następnie biegli w sposób szczegółowy odnieśli się w ustnej opinii uzupełniającej wydanej na rozprawie. Każda z opinii była jasna, pełna, nie zawierała wewnętrznych sprzeczności, zaś autorytet i wiedza biegłych nie budziły wątpliwości sądu. Występujące w opiniach stwierdzenia były poparte rzeczą, logiczną i spójną argumentacją. Biegli wskazali przesłanki swojego rozumowania, a podstawę wnioskowania stanowiły przede wszystkim posiadane przez nich wiadomości specjalne, które w oparciu o zgromadzoną w aktach dokumentację medyczną oraz badania powoda doprowadziły każdorazowo do sformułowania wniosków końcowych, które sąd w całości podziela.

Jako prawdziwe sąd ocenił dowody z dokumentów w postaci dokumentacji lekarskiej, a także sporządzonej przez KPP w W., uzyskanej z (...) w T., wydruków ze stron internetowych oraz zawartych w aktach szkody pozwanego, ponieważ ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości sądu.

Walor wiarygodności sąd przyznał także zeznaniom przesłuchanych świadków oraz dowodowi z przesłuchania powoda, ponieważ wzajemnie się one pokrywały i uzupełniały, tworząc spójną całość, ponadto znajdowały oparcie w opiniach biegłych.

Zgodnie z art. 444 § 1 zdanie pierwsze kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty. Art. 445 § 1 kc określa, że w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie ma na celu złagodzenie doznanej krzywdy, do której należy zaliczyć wszelkie ujemne następstwa uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zarówno w sferze cierpień fizycznych jak i psychicznych. Ponieważ krzywda ma charakter niewymierny materialnie, oceniając jej wysokość należy uwzględniać przede wszystkim rodzaj, charakter, długotrwałość cierpień fizycznych i ujemnych doznań psychicznych, ich intensywność, trwałość i nieodwracalność ujemnych skutków zdrowotnych. Do istotnych kryteriów ustalania "odpowiedniej" sumy zadośćuczynienia zaliczyć należy niewątpliwie także wiek pokrzywdzonego, rokowania na przyszłość, czy stopień winy sprawcy (vide: wyrok SN z 20 kwietnia 2006r., sygn. IV CSK 99/05, OSP 2009 nr 4, poz. 40, str. 261, Legalis nr 108240). Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia obowiązuje zasada umiarkowania (wyrok SN z 3 maja 1972r., sygn. I CR 106/72, LEX nr 7085). Zadośćuczynienie z art. 445 kc ma przede wszystkim

charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach. Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być nadto dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy.

W ocenie sądu na gruncie niniejszej odpowiednią sumą przysługującego powodowi zadośćuczynienia jest 5.000 złotych, tj. kwota oscylująca w granicach jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda. Kwotę tę należy uznać za utrzymaną w rozsądnych granicach, cechującą się współmiernością do doznanej krzywdy, która nie będzie stanowiła źródła wzbogacenia. Ustalając wysokość zadośćuczynienia, sąd wziął pod uwagę młody wiek powoda, stopień doznanej przez niego krzywdy wyrażający się m.in. w procentowym długotrwałym fizycznym uszczerbku na zdrowiu, wynoszącym 2 % oraz dobre rokowania, jak również wszystkie związane ze zdarzeniem szkodowym cierpienia fizyczne i psychiczne, w szczególności natężenie i czas trwania bólu, okres i rodzaj podjętego leczenia. Z jednej strony uwzględniono, iż czasokres leczenia fizycznego powoda trwał 4 tygodnie i od czerwca 2013r. mógł on uczestniczyć w zawodach biegowych, z drugiej zaś jego stan psychiczny – występowanie zaburzenia nerwicowego pod postacią reakcji lękowo-depresyjnej, wymagający długotrwałego wsparcia farmakologicznego i pozostawania pod opieką poradni zdrowia psychicznego, przy czym jednocześnie nie można było abstrahować od tego, iż po 3 tygodniach od zdarzenia, po przejściu właściwych badań, powoda dopuszczono do wykonywania obowiązków zawodowych jako (...), a więc do pracy wymagającej dużej sprawności psychicznej i fizycznej. W toku procesu nie stwierdzono u powoda objawów choroby psychicznej w sensie psychozy, poważnych zaburzeń nastroju, czy napędu psychoruchowego, a także brak było podstaw do orzekania o wystąpieniu uszczerbku na zdrowiu stałym lub długotrwałym z tytułu zaburzeń psychicznych.

Jednocześnie kwota zadośćuczynienia uznana przez sąd za odpowiednią, powinna zostać pomniejszona o tę, którą już pozwany wypłacił powodowi przed wszczęciem procesu, tj. o 2.000 zł, dlatego w pkt 1 wyroku zasądzeniu od (...) S.A. w W. na rzecz I. W. podlegała kwota 3.000 zł.

O odsetkach rzeczono w oparciu o art. 481 § 1 kc, który stanowi, iż jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Ponieważ pełny rozmiar krzywdy powoda stanowiący podstawę do zasądzenia na jego rzecz dalszej kwoty 3.000 zł w zasadniczej części został ustalony dopiero w toku niniejszego postępowania, przede wszystkim w oparciu o opinie biegłych lekarzy z różnych dziedzin, tym samym termin początkowy naliczania przysługujących powodowi odsetek od zadośćuczynienia, sąd określił na dzień prawomocności wyroku.

O kosztach procesu w pkt 4 wyroku orzeczono na podstawie art. 100 kpc, stosownie do wyniku sporu, mając na uwadze, iż porównanie sumy roszczeń zgłoszonych w pozwie przez powoda (8.000 zł) i uwzględnionych w wyroku (3.000zł), daje wygraną powoda w zakresie 37,5 % i przegraną – 62,5 %, dokonując uprzednio wzajemnego zniesienia kosztów zastępstwa procesowego (pkt 3).

W pkt 5 wyroku sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w W. kwoty: od powoda 168,09 zł, natomiast od pozwanego 100,85 zł - tytułem wydatków, które w toku procesu zostały tymczasowo pokryte ze środków Skarbu Państwa na poczet wynagrodzenia biegłego (k.328), przy uwzględnieniu stosunku, w którym każda ze stron przegrała sprawę. Podstawę prawną wskazanego rozstrzygnięcia stanowił art. 113 ust. 1 w zw. z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2016.623 j.t.).

Sędzia

Hanna Woźniak

ZARZĄDZENIE

1. (...);

2. (...)

(...);

3. (...)

W., 08.06.2017r.

SSR Hanna Woźniak